

завѣса, и тамъ бѣхъ цвѣтъя шиты великолѣпно съ злато. Такъвзаи бѣше женскійтъ чертогъ за украшеніето на женятъ преди осемнайсетъ вѣка.

Великолѣпната Юлія бѣше са облегла на небрежно на столъ, когато слугинята (ognatria) пребрираше полека и единъ по единъ къдрцытъ на косата ѝ и впиташе въ естественнытъ и чужды, и строеше на главата ѝ една кула отъ косы, тѣй щото главата ѝ оставаше на срѣдата а не на върха на лицето.

Ужлѣтна великолѣпна дреха пригодна на черната коса и на предното у-черното лице на Юлія са спущаше на широки пригъвкикъмъ краката ѝ, стегнаты въ ботушы дългы до колѣтъ. Червенытъ тѣзи ботушы, богато обшиты съ бисеры, имахъ носове остры, дългы и засуканы на горѣ, както ботушытъ на днешнытъ Турцы. Дърта една робиня, многоопытна въ таинствата на труфеньето стоеше на близо и държеше на рѣцѣ широкия и украсенъ съ елмазы поясъ на господарьката, и поиѣкога отпушаше по нѣкоя догма на другата слугиня която събужаваше космяната кула и гы прѣсмѣваше съ благоразумны ласкателства къмъ господарьката.

— Попадѣсно карфицата . . . пописко, луда! не видишь ли колко и приличать прекраснытъ вѣжды? или мыслишь че китишь Корицна която има лице криво? Турци сега цвѣтъята . . . какво правишь, несвѣсна? Махни онзи зеленъ листъ! прекраснытъ ланиты на Юлія искать по блѣскавы цвѣтъя.

— Съ вниманіе! викаше между туй Юлія като потропваше съ крака си. Космытъ ми теглишь като че скубишь нѣкои вредителны трѣвы.

— Не ти прилѣга! повтаряше свѣдущата въ този обредъ дърта, ты не познавашъ колко е нѣжна нашата господарка, или мыслишь че китишь наѣздницата Фулвія? забоди сега тѣзи дантела . . . ей тѣй. Прекрасна Юліе! вишь са сега въ огледалото; не си виждала, безъ сумнѣніе, никога лице по предестно отъ твоеото!

Слѣдъ безчисленны заблѣжки и затрудненія искара са най поподирь *вавилонската кула*, по ето другій обредъ, сирѣчь друго стараніе да са предаде на очитъ на прекрасната господарка едно сладострастно израженіе чрезъ единъ ужлѣтъ прахъ сипанъ на вѣждытъ и на мигачитъ. Този обредъ са свърши съ прилепянето на едно копришено парцалче, изрѣзано като полулуніе, на края на червенытъ устны, което правило ланитытъ по предестны и бѣлизната на жбытъ повидна.

Друга една праздна до тогасъ робиня пріе заповѣдь да натура